

KARATAY
BELEDİYESİ

KARATAY BELEDİYESİ'NİN
KATKILARIYLA

Merhaba
merhabahaber.com

f /akademiksayfalar

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

CİLT: 18 • SAYI: 16
11 ARALIK 2019 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Hazırlayanlar: **Dr. Mehmet Ali UZ – Serdar CEYLAN**
maluz@merhabagazetesi.com.tr - srceylan@hotmail.com

BİR NESLİN YÜZ AKI Dr. AHMET BALTACI

ÖZEL SAYISI - 1 -

Dr.
Mehmet
Ali Uz

AHMET BALTACI ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

Ahmet Baltacı dostumdan bahsederken, neden onun hakkında “Bir neslin yüz akı” tabirini kullandım? Cumhuriyetin ilk yıllarında Türkiye’de medreselerin kapatılmasından sonra bir kaç vilayette açılan İmam-Hatip Mektepleri de bir süre faaliyette bulunduktan sonra onlar da kapatıldı. Yirmi yılı aşkın bir süre Türkiye’de din eğitimi yasaklandı. Kur’ân-ı Kerim okuyan ve okutanlar karakollara götürülüp baskılara maruz kaldı. Bu sebeple 1951 yılında açılan İmam-Hatip Okulları Türkiye’de bir dönüm noktası teşkil etti. Yeni açılan bu okullara halkın teveccühü büyük oldu. O zamanlar İlkokulu bitirip bu okula kaydını yaptıranlar yanında hıfzını ikmal edip biraz da Arapça okuyarak gelenler de vardı. Her iki grup da Türkiye’de büyük hizmetler ifa etti. Hele biraz yetişmiş olarak gelenlerin başarısı daha büyük oldu, çok önemli görevlerde bulundular. İşte bunlardan birisi de Ahmet Baltacı Bey’di.

Ahmet Bey daha okulda iken müezzinlikle göreve başladı. Mesleki merdivenlerde adım adım yükseldi. Pek çok camide Konya’da ve İstanbul’da imam-hatiplik, vaizlik, bazı il ve ilçelerde müftülük, iki defa Din İşleri Yüksek Kurulu üyeliği, bir kaç ba-

kana müşavirlik, Avrupa’da Din İşleri Ateşeliği gibi önemli görevlerde bulundu. Uzun yıllar Türk Anadolu Vakfı Başkanlığında büyük hizmetler ifa etti.

Pek çok insanımızın emekli olduktan sonra köşesine çekilip, torun torba ile meşgul olurken, Ahmet Bey eğitim işlerine devam etti. Hocaların hocası oldu ve pek çok talebe yetiştirdi. Hâlâ bu görevi sürdürmektedir. Allah’ın bir insanı ömür boyu nerede kullandığı son derece önemlidir. Beş-altı yıllık sabavet dönemi istisna tutulursa tamamen eğitim ve öğretimle dopdolu geçen bir ömür. Gerçekten gıpta edilecek bir hayat... Bu sebeple o “Bir neslin yüz akı” unvanını fazlasıyla hak etmiştir.

Ahmet Bey, çocukluk ve gençlik yıllarında tasavvufi bir ortamda yetişmiş, iyi bir tahsil görmüş, ahlak-ı hamide sahibi, halka ve arkadaşlarına tepeden bakmayan, dostluğuna güvenilir, mütevazı bir yapıya sahiptir. Bu sebeple arkadaşları ve dostları başta olmak üzere, herkes tarafından sevilip sayılmıştır.

Bir edebiyat tarihçimizin de ifade ettiği gibi, bir insanın hayatını en iyi şekilde kendisi yazar. Onun için büyük hizmetlerle dolu hayatını kendisine yazdırdım. Gelecek hafta da Ahmet Baltacı’yı dostlarının kaleminden okuyacağız. İnşallah bu çalışmamız ileride kitaplaştırılacak ve daha geniş bir şekilde okuyuculara sunulacaktır.

Bu çalışmamızda başta yazıların toplanmasında hizmeti geçen Hüseyin Çalışkan Bey’e ve yardımlarını gördüğüm herkese şükran borçlu olduğumu ifade ederken, çok değerli dostum Ahmet Baltacı Bey’e de sağlıklı uzun ömürler niyaz ediyorum.

Selam ve dua ile...

KENDİ KALEMİNDEN HAYATI

Dr. Ahmet
BALTACI

Doğumum ve Ailem

Konya'nın Çumra ilçesi Dinek Nahiyesi, Yeni Mescit (Âlissa) Köyü'nde 05.03.1934 yılında doğdum. Babamın adı Hüseyin, annemin adı Ayşe'dir. Babam 2 yaşında iken annesini, 5 yaşında iken babasını kaybetmiş; ağabeyi Şükrü ile beraber üvey anne elinde büyümüştür. Üvey anne gaddarca bir hanımmış. Her vesile ile kendilerini dövermiş. Bazen uzun süre yemek vermez; bazen de pişirdiği yemeği bitirmedikleri için dövermiş. Köyümüzde o tarihlerde ilkokul olmadığı için köyün çocukları ve babamın arkadaşları köy hocasına okumaya giderken o da gitmek istemiş. Ama üvey anne müsaade etmediği için gidemez ve buna üzülmüş. Babam da gizli gizli samanlıklarda arkadaşlarından zar-zor

Kur'an-ı Kerim okumayı; askerdeyken de asker arkadaşlarından okuyup yazmayı ve hesap yapmayı (dört işlemi) öğrenmiş.

Askerlik dönüşü evlenip; iki kızı ve ben dünyaya gelince "Ben okuyamadım çocuklarımı okutayım" diye 1938 yılında Konya'ya göçmüş. Önceleri el dokuma tezgâhlarında çalışmış, hamallık yapmış. Benim küçüklük yıllarımda ve ilkokul dönemimde bakkallık yapıyordu. Daha sonra un ve arpa-buğday ticareti (zahirecilik) yaparak geçimimizi temin etti.

Beş kardeşiz, iki büyük ablalarım, Cennet ve Fadime, diğer iki kardeşim de benden küçük olup; Emine ve Mevlüt Sami'dir. Ablam Cennet, Halil Özarap'ın, diğer ablam Fadime, Alaaddin ve Şerafettin camilerinin İmam-Hatipliğini ya-

Babası Hüseyin Baltacı

Annesi Ayşe Baltacı

pan Hüseyin Tekinbaş'ın eşi idi. Küçük kardeşim Emine de Kaportacı Mehmet Tosun'la evlendi. Kızların hepsi vefat etti. Onlardan ve kardeşim Mevlüt'ten yeğenlerim var.

Tahsil Hayatım

Babam okumaya çok meraklı bir insan olduğu halde okuyamadığı için bizleri cahil bırakmak istemiyordu. Ben üç yaşında iken Konya'ya nakl-i mekân ettik. İlkokula Hâkimiyet-i Milliye İlkokulunda başladım, 1946'da da buradan mezun oldum.

O tarihte Konya'da bir tek Kur'an Kursu vardı. Bu kurs, Selçuklu eseri olan Bulgur Tekkesi Camiinde faaliyet gösteriyordu. İlk Okul Diplomasını alır almaz babam, beni Kur'an Kursu'na kaydettirdi. Sonra da Hocamız Hakkı Özçimi'ye;

"Hocam! Çocuğumu hafız olması için size teslim ediyorum. Eti senin, kemiği benim!" dedi... Bu lafı ilk defa duymuştum. Titredim ve kendi kendime hafız olmaktan başka çare yok diye düşündüm. Aslında ben de hafız olmakta istekli ve kararlı idim...

1950 yılında hafızlığımı bitirdim. O zamanki usule göre günde

bir sayfa ezber veriliyordu. Sadece iki dönüšte; iki sayfa ezber verildi. Şu sıralarda hafızlık yaparken geçirdiğim uzun zamandan dolayı hayıflanıyorum. Zira benim de şu anda yakinen ilgilendiğim ve içinde bulunduğum bir çalışmada sıradan çocuklar altı, yedi ay gibi bir sürede hafızlıklarını tamamlamaktadırlar. O geçen uzun zamandan dolayı üzülüyorum. Üstelik de 6 ay, günde sadece 2 sayfa yüzünden Kur'an okuyarak zamanım geçmişti. Büyüklerimiz "Vusulsüzlüğümüz, usulsüzlüğümüzdedir" sözü ne kadar doğrudur. Hafızlığımı üç yılda bitirdim. Şayet yol gösterilse daha kısa zamanda hafızlığımı tamamlayabilirdim. Benim hafızlık duam, ben 18 sayfa ezber okurken yapıldı. Bir gün dersimi okuduktan sonra Hakkı Efendi beni çağırdı. Bana; "Sen arkadaşlarından ileri gittin öndekilere de yetişemedin, sen ne olacaksın" dedi. Ben sustum bir şey demedim. Hakkı Efendi tekrar; "Senin de duanı yapsak duam yapıldı diye kaçırır misin" diye sordu. Ben de cevaben, "Hocam inşallah ben hafızlığımı tamamlayacağım, siz nasıl isterseniz öyle yapın dedim." Hakkı Efendi bunun üzerine, "Sen de hanzırlan, senin de duan yapılsın dedi"

1949 senesi, hafızlık fotoğrafı.

altı arkadaşıyla duamız birlikte yapıldı. Ali Haydar Albayrak, Hakkı Elma, Kadir Kaya, Mehmet Bal, Ahmet Kutlu. Hakkı Elma'nın dışında hepsinin yaşları benden büyüktü, Mehmet Bal hariç hepsi rahmetli oldular.

Hakkı Özçimi'nin Kur'an'a hizmette büyük emeği geçti, çok talebe yetiştirdi, bir ekol oluşturdu. Rahmetli Mustafa Derbentli Hoca O'na "Hafız fabrikası" derdi. Hakkı efendi çok disiplinli bir insandı, İmam-Hatip Okulunda da Hocamız oldu.

1951-1952 ders yılında İmam Hatip Okulu açılana kadar Dorla'lı Nasır Koçak Hoca Efendi'den aynı zamanda hafız arkadaşlarım Kamil Yaylalı, Ahmet Ortakavak ve Abdurrahman Öznalcılar ile birlikte medrese usulü Arapça okumaya başladık. Nasır Efendi Çumra köylerinde tahsildarlıktan ayrılmış, İslami ilimleri sonradan okuyarak hoca olmuş. Hocanın hiç bir geliri yoktu. Sadece ramazan ayların da Cihanbeyli ve Kulu köylerinden birine gider, bir ay vaaz eder, oradan aldığı ile bir sene geçinirdi. Buna rağmen okuttuğu öğrencilerinden de hiç bir şey beklemezdi. Evi iki odadan ibaretti, ailesi kalabalıktı. Buna rağmen bizi odasının birine alır dersimizi orada okuturdu.

Okuduğumuz dersin iyi anlaşılmasına önem verirdi. Kendisi Arapçaya ilk defa Konya tabiriyle Üyür Hoca denen Ali İhsan Efendi'de başlamış. Nasır Hoca talebelik hayatını şöyle anlatır:

"Ali İhsan Efendi dersini takrir eder, 'anlaşıldı mı' diye sorar, genç ders arkadaşlarım 'Anlaşıldı' derler, ben 'anlamadım' derim. Hoca bazen tekrar anlatır, bazen de 'herkes anlar sen niye anlamazsın' der. Bazen de 'ilerde anlaşılır' diyerek dersi geçirdi. İzhar kitabını bitirdik. Ben Hoca'ya, 'Hocam arkadaşlar anladık diyorlar, ben anlamadım diyorum, anlamayanla anlayanın farkı nedir?'

Ahmet Baltacı

diye sordum. Hoca, 'anlayan anladığını anlatması lazım' deyince ben, 'o halde arkadaşlar son dersi bir anlatınsınlar' dedim, Hoca da onların anlatmasını istedi, onlar hiç bir şey anlatamadı, bunun üzerine Hoca kızdı dersi tadil etti, meğer içlerinde az çok anlayan yine benmişim. Sonra Hacı İsa Efendi'ye (İsa Bolayır'a) devam ettim. Hoca dersi çok güzel anlatırdı, ben önceki durumumu anlattığım için bana döner gülerek, 'Anlaşıldı mı Nasır Efendi' der ben de 'anlaşıldı Hocam' diyerek cevap verirdim. İcazet alıncaya kadar Hacı İsa Efendiye devam ettim."

Nasır Efendi bize ders okuturken, dersi de çok iyi takrir ederdi. O zamanlar Kur'an-ı Kerim, Arapça okutmanın yasak olduğu günlerdi. O günler Tahir Büyükkörükçü'nün talebeleriyle beraber karakola götürüldüğü günlerdi. Nasır Efendi bizi sadece bir hafta tatil etti. Derse giderken kitaplarımızı koynumuza saklayarak giderdik. İmam-Hatip Okulu açılınca oraya gitmemizi tavsiye etti. Kendisini hep rahmetle anarım.

Konya İmam Hatip Okulu, Türkiye'de ilk defa açılan yedi okuldan

biridir. Okulumuz daha önce polis okulu olarak da kullanılan Dr. Abdullah Salim Sokağındaki eski bir Konya evinde açıldı. İkinci yıl İmam-Hatip Okulu Yaptırma Derneğine satın alınan İdman Yurdu'nun geniş spor sahası içinde bulunan kulüp binasına taşındık. Bir yıl da öğretim burada devam etti. Sonraki yıllarda yeni yapılan eğitim binamıza geçtik.

Dini derslerimize genellikle medrese mezunu yaşlı hoca efendiler geliyordu. Mesela akait dersimize İstanbul Kâd-ıl kudat mezunu büyük âlim ve Konya Müftüsü Abdullah Ulubay, Arâpça, fıkıh ve hadis derslerimizin hocası herkes tarafından çok sevilen Hacıveyszâde Mustafa Sabri Kurucu Hoca efendi idi. Hoca efendi Aziziye Camii'nin resmi imam-hatipliğini yapıyordu. Hoca efendi sosyal hizmetlerde ve hayrî faaliyetlerde çok aktif bir insandı. Nitekim okulumuzun Yaptırma ve Yaşatma Derneğinin faaliyetlerine fiilen katıldığı gibi, Hastane Yaptırma Derneği vb. hayır kuruluşlarının faaliyetlerine de iştirak ederdi. İmam Hatip Okulu inşaatının finansmanında daralma olduğu zaman, yardım toplamak için bazen uzak köylere gider; bazen de esnafı dolaşırdı. Yardım istediği kişiye ko-

nuyu güzelce anlatır, yardım edenlere bol bol dua eder, yardım etmeyenlere kırılmaz, onlara da "İnşallah, ilerde yaparsın" diyerek, onları da kırmazdı.

Esasen Hoca Efendi her zaman, her vesile ile dua eden Ağzı Dualı bir kişi idi. Hoca efendi, cemaatin çağırıldığı her toplantıya katılır, çoğu zaman yürüyerek gider, işi olan kişilerden vasıta istemez, kimseden herhangi bir karşılık da beklemezdi. Peygamberimiz (sav) Efendimize karşı sonsuz bir sevgisi ve sünnete aşırı bir bağlılığı vardı. Selam vermeyi çok severdi. Kendisi çok selam verir, kendisine selam verildiği zaman da son derece memnun olur, coşkulu bir sesle selamı alırdı. Bu haliyle ne iyi ettin de selam verdin dercesine, memnuniyetini izhar ederdi. Halk O'nun bu halini bildiği için, Hoca Efendiyi görünce beklerler, O da sağına soluna selam vererek ilerlerdi.

İmam-Hatip öğrencilik dönemim oldukça başarılı geçti. Hemen her karne döneminde iftihara geçiyordum. Okul Yaptırma Derneği iftihara geçen öğrencileri gezilere götürüyordu. Ankara, İstanbul, Bursa ve Kayseri'yi ilk defa bu sayede gör-

düm. Son sınıfta iken 1957-1958 ders yılının ikinci karne döneminde Konya İmam Hatip Okulu'ndan Necati Günüş ile ayrılıp, İstanbul İmam Hatip Okulu'na nakletmek durumunda kaldık. Necati Günüş tekrar Konya'ya döndü ben 1957-58 ders yılında İstanbul İmam-Hatip Okulundan mezun oldum.

Biz mezun olduğumuz 1958 yılında yüksek öğrenimimizi yapacak herhangi bir kurum yoktu. Yüksek İslam Enstitüsü henüz açılmamıştı. Ankara Üniversitesi bünyesindeki Türkiye'nin tek İlahiyat Fakültesi de İmam Hatip Okulu mezunlarını almıyordu. Bunun üzerine zaman kazanmak için bir kaç arkadaşla birlikte tecilimizi bozarak askere gitmeye karar verdik. Böylece askerlikte aradan çıkmış oldu.

İmam Hatip Okullarının ilk mezunlarıydık. Bu yüzden Yüksek İslam Enstitüsü'nün ilk talebelerinden olamadık. 1961-1962 öğrenim yılı öğrencilerini belirlemek üzere İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü giriş imtihanları başladı. İmtihani kazanarak öğrenci olma hakkını elde ettim. 1964 yılında da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünden mezun oldum.

Tahsil hayatım 26.01.1971 tarihinde Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü (TODAİE)'ünde devam etti. Bu Enstitü Amerikan idarecilik sistemine göre, idarecilik eğitimi veren önemli bir müessese idi. Buraya benden önce Diyanet İşleri Başkanlığından sadece Tefvik Ersen devam etmiş, ben ikincisi oldum. 17.06.1972 tarihinde burayı bitirdim.

23.06.1978 tarihinde de Erzurum İslami İlimler Fakültesi'nde tez savunmamı yaparak doktoramı aldım. Doktora tezim; "Endülüslü Âlim Ebubekir İbn-ül Arabi'nin Tefsiri ve Tefsirdeki Metodu" konulu idi. Tez hocam, İslami İlimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. İsmail Cerrahoğlu idi. Doktora çalışmalarına

1959 askerlik.

Ankara İlahiyat Fakültesinde başlamıştım. Prof İsmail Cerrahoğlu, Erzurum Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi Dekanlığına tayin edilince benim doktora çalışmam da oraya nakledildi ve orada doktoramı tamamladım. Böylece tahsil hayatımı noktalamış oldum.

Askerlik ve Evliliğim

İmam-Hatip Okulunu bitirdikten sonra yüksek tahsil yapacağımız bir müessese bulunmadığından, askere gitmek mecburiyetimizde kaldığımızı yukarda anlatmıştım. Yedek subay imtihanları sonrasında topçu sınıfına ayrıldım. O dönem

çok kalabalıktı, öğrencilerin yarısı yedek subay okulunda yarıya da kıta da eğitim gördü. Önce biz Polatlı Yedek Subay Okulunda üç ay eğitim gördükten sonra kıtadaki eğitimimizi de Gebze’de tamamlayıp yedek subay olduk. Yedek subaylık döneminde 627. Top Taburunda S-1 olarak Erzurum’da tamamladım.

Askerlik dönüşünde bir aylık izin süresinin 17 günü kadarını yeni ibadete açılan İplikçi Camiinin fahri İmam Hatipliğini, Hocamız Konya Müftüsü Abdullah Ulubay’ın isteği üzerine üstlendim. Terhis olduktan sonra da 1960 yılını Temmuz ayında aynı camiinin resmi İmam Hatipliğine getirildim.

Aynı yıl Osman Özköylü Efendi-nin kızı Yaşar Hanımla evlendim.

Bulduğum Görevler

İmam-Hatip Okuluna devam ederken önce Sahibata, sonra Sadreddin Konevi Camii müezzinliklerinde, mezun oluncaya kadar da tarihi Demirci Camii İmam Hatipliğinde bulundum. İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü öğrencilik yıllarımda İstanbul’da önce Beyoğlu Kazancı Aliağa Camiinde daha sonra Selime Hatun Camiilerin de İmam Hatiplik görevlerinde bulundum.

Yüksek tahsilimi tamamladıktan sonra 1964 yılı sonlarında Akseki Müftülüğüne tayin edildim. Burada iki seneye yakın görev yaptım. Serdengeçti Osman Yüksel ile de burada tanıştık. Osman Yüksel merhum kültürlü, çok zeki, imanlı aynı zamanda geleneklerine bağlı ve nüktedan bir şahsiyetti. Onunla çok hatıralarımız oldu, bunların bir bölümünü hatıralar bölümünde nakledeceğim. 27.02. 1966 tarihinde Din İşleri Yüksek Kuruluna seçildim. Tahdis-i nimet olarak söylemekte mahzur görmüyorum. Kurulda ilk İmam Hatip ve Yüksek İslam Enstitüsü mezunu olarak ben görev yaptım. Bu görevim bir yıl kadar devam etti. Eski Müşavere Heyeti üyeleri Danıştay’da dava açtıkları için yeni kurul üyelerinin seçimi iptal edildi. Bundan sonra da bir yıl kadar Din İşleri Yüksek Kurulu Arapça mütercimliğinde bulundum.

18.07.1969 tarihinde Eskişehir İl Müftülüğüne tayin edildim. Eskişehir İl Müftülüğü görevim sırasında önce Müftülük binasını inşa ettik ve Türkiye’de ilk defa aşere-takrib kursunu açtık. Bu görevim 08.10.1969 tarihine kadar devam etti. Kadrom Eskişehir İl Müftülüğü kadrosunda kalmak üzere aynı tarihte Diyanet İşleri Başkanlığı Din Hizmetleri ve Din Görevlilerini Olgunlaştırma Dairesi Başkan Vekilliğine nakledildim. Dairenin görev alanı çok genişti. Personelin hizmet içi eğitimi, vaaz ve irşat konuları, Kur’an kurslarının eğitimi, yayın ve kütüphane hizmetleri hep bu daireye aitti. Bu dairede gerçekleştirdiğimiz hizmetlerin hepsini saymak mümkün değilse de bazı önemlileri şunlardır:

Önce Elazığ’da, sonra Urfa’da açılan üç aylık Hizmet içi Eğitim Kursu zikredilmeye değer: Doğu illerimizde Siirt hariç görevlilerimizden birçoğu Arapçayı çok iyi bilmelerine rağmen Kur’an-ı Kerim tilavetinde çok zayıf idiler. Yakın illerin

ve ilçelerin görevlilerini bu iki ilimizde toplayarak Kur'an tilaveti ağırlıklı olmak üzere uzun süreli kurslar düzenledik. Bu kurslara İstanbul, Ankara, Eskişehir gibi illerden özel hocalar görevlendirdik. Diyanet Gazetesinin dört sayısını Çağaloğlu yayın evi sahibi İhsan Babalı çıkarıyordu. İmtiyazı ondan alınarak Diyanet olarak biz çıkarmaya başladık. Diyanet Gazetesinin sahibi, Diyanet İşleri Başkanlığı adına ben idim, dairenin yayın müdürü Mehmet Kervancı'nın da çok yardımı oldu. Bundan sonra Derginin kalitesi yükseltildi, ilmi yazılar çıkmaya başladı. Dini konularda kaynak eserler mahiyetindeki kitapların yayımına da önem verildi. Mesela, Buhari muhtasarı Tecrid-i Sarih tercümesinin bir türlü yapılamayan ikinci baskısının yapılmasına başlandı. Tecrid-i Sarih'in birinci baskısı önceden yapılmış, bir daha yeni baskısı yapılamamıştı. Diğer yayınlar bunları takip etti.

1972 yılında Adana ve çevre İlle-ri Bölge Vaizliğine tayin edildim. Bu görevim 1974 yılına kadar devam etti.

15.04.1974 tarihinde Ankara Vaizliğine tayin edildim, Devlet Bakanı Süleyman Arif Emre'nin Müşavirliğinde görevlendirildim. 31.03.1975 tarihinde hükümet değişikliği oldu ve yeni kurulan koalisyon hükümeti Başbakan Süleyman Demirel tarafından kuruldu. Diyanet işleri başkanlığına bakmakla görevli Devlet Bakanlığına Hasan Aksay getirildi. Hasan Aksay, bizimle çalışmak istemedi. Ayrı bir büroda özel kadro oluşturdu. Bizim bulunduğumuz büroya Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu geldi. Beraber çalıştığımız büro elemanları başta Özel Kalem Müdürü Ayla Hatırlı olmak üzere ayrılmamam ve beraber çalışmamız konusunda ricada bulundular. Benim orada kalmam hususunda Turhan Feyzioğlu'nu da ikna ettiler. Böylece Başbakan Yar-

dımcılığı Müşaviri olarak göreve devam ettim. Ancak; Turhan Feyzioğlu'nun görev sahası farklı olduğu ve de kendi işini genellikle kendisi yaptığı, kimseye güvenmediği için bana fazlaca görev düşmüyordu. İmtihana girip başladığım doktora çalışmalarına fırsat vermesi bakımından bu zamanı değerlendirdim.

17.11.1974 tarihinde yapılan hükümet değişikliği sonucu Diyanet İşleri Başkanlığı'na bakmakla görevli Devlet Bakanlığına Mehmet Özüneş ikinci defa getirildi ve bizim büroda çalışmalarına başladı. Mehmet Özgüneş, Milli Birlik Komitesi üyelerinden olup Din'le, dindar kesimle, Diyanet'le ve orada yapılan icratlarla ve idarecilerle yakinen ilgilenen bir devlet adamı idi. Beraber çalışmaya başlayınca ve beni tanıyınca; ilk Devlet Bakanlığı döneminde benim Olgunlaştırma Dairesi Başkanlığından ayrılmamı kendisinin istediğini ve bunun bazı kişilerin kendisine söylediği yanıltıcı sözlerden kaynaklandığını anlattı. Bu dönemde, tam uyumlu bir çalışma süresi oldu. Diyanet İşleri Başkanlığı ile de hiç bir anlaşmazlık olmadan çalışmalara devam edildi. Çalışmalarımdan dolayı bir takdirname ile de beni taltif etti.

1978 yılında yeniden Din İşleri Yüksek Kurulu seçimi yapıldı. 29.04.1978 tarihinden 14.01.1981 tarihine kadar yeniden Din İşleri Yüksek Kurulu Üyeliğinde bulundum. Bu dönemde en önemli yapılan işlerden birisi de Diyanet İşleri Başkanlığınca Uluslar Arası Ru'yeti Hilal Konferansı idi. Bu sayede dini günlerdeki belirsizlik ortadan kaldırılmış oldu.

15.01.1981 tarihinden itibaren Berlin Din Hizmetleri Ateşeliği görevine başladım. Bu görevim zamanında yaptığımız en önemli işlerden birisi hem Berlin'in ve hem de Almanya'nın ilk resmi kuruluşu olan Diyanet İşleri Başkanlığı Türk İslam Birliği(DİTİB)'i kurmamız oldu. Al-

man Müslüman Ahmet Schimide ile temas kurup "Açık Kapı Günleri" adı altında cami cemaatiyle çevrede yaşayan Almanların kaynaşmasını sağladık. Bu arada Berlin'de Tegel gibi camilerin açılmasına vesile olduk. Bu görevim 1984 yılında son buldu. Avrupa'dan döndükten sonra, emekli olduğum 12.12.1986 tarihine kadar Başkanlık Vaizliği görevine devam ettim.

Selçuk Eğitim Merkezi Müdürlüğü

1989 yılı sonları idi, Devlet Bakanı Saffet Sert'in Müşavirliği görevini yürüten Ahmet Gürtaş, bir gün telefon etti ve "Konya'da İstanbul Haseki Eğitim Merkezi" tipinde ikinci bir eğitim merkezinin açılacağını, burayı tedvirle görevli müdür olarak düşünüldüğümü, ancak müdürlük kadrosu mevcut olmadığından vaizlik kadrosuna tayin edilebileceğimi, bu konuda muvafakatimin olup olmadığını sordu. Din İşleri Yüksek Kurulu Üyeliğinden emekli olduğum için müktesebimin yüksek oluşunu düşünerek, vaizlik kadrosunun da hayli düşük olması sebebiyle muvafakatim isteniyordu. Mu-

vafakat ettim. 11.12.1989 tarihinde tedvirle görevli olarak Selçuk Eğitim Merkezi Müdürlüğü görevine başladım. Eğitim Merkezinin kuruluşu tamamlandı hocaları temin edildi, yeni eğitim binası inşa edildi. Bu görevimde yaş hattından emekli olduğum 1995 yılına kadar devam etti. Burada yüksek tahsili bitirerek gelen müftü ve vaiz adayları eğitimlerini tamamlarlardı.

Türk Anadolu Vakfı Görevim

Türk Anadolu Vakfı'nın, kuruluşundan itibaren bazı hizmetlerine iştirak etmiştim. Türk Anadolu Vakfı, 1977 yılında emekliliğimden sonra 33 yılımı vakfedercesine hizmet verdiğim bir hayır kurumu idi. "Vakfettiğim diyorum" çünkü resmi-idari görevlerimde olduğu gibi vakıf hizmetimde de mesai saati gözetmedim.

Türk Anadolu Vakfının temeli, 1950'lerde kurulan ve Konya'da İmam Hatip Okulunun açılmasına vesile olan İmam Hatip Okulu yaptırma Derneği ile, daha sonra kurulan Yüksek İslam Enstitüsünün eğitim binası, yurdunu, camiini yaptıran dernekleri ile bir çok Kur'an kursu derneğini birleştiren, Manevi Değerleri Koruma ve İlim Yayma Cemiyetine dayanır.

Bu dernekler İmam Hatip Okulu Bahçesinde yaptırdıkları yeni bina ile 1962 yılında Türkiye'nin ikinci Yüksek İslam Enstitüsünün açılmasını temin ettiler. Daha sonra Meram Yeni yol'daki eğitim binasını, yurdunu ve camiini yaptırdılar.

Vakıf,1972 yılında kuruldu. Vakfın kurulmasında Konya 3. Noteri Celal Özdemir'in büyük hizmeti geçmişti. Ben 15.04.1974 tarihinde Devlet Bakanlığı Müşavirliğine başlamıştım. Vakfın Menafi-i Umumiye Hadim (Kamu yararına çalışan) vakıflardan olduğuna ilişkin 10.06.1974 tarih ve 7/8466 sayılı

Bakanlar Kurulu Kararı çıkartıldı. Dosya Hasan Tekelioğlu tarafından bana gönderildi. Bakan Süleyman Arif Emre'nin onayıyla Kanunlar ve Kararlar Dairesinin konuyu Bakanlar Kurulu Gündemine alması suretiyle gerçekleştirildi.

Berlin Din Hizmetleri Ataşeliğim sırasında bağış olarak temin ettiğim üç vw ambulans minibüsü Türk Anadolu Vakfına getirdim. Vakıf birisini Üniversite Hastanesine, birisini Konya Devlet Hastanesine verdi. Birisini kendi hizmetlerinde kullandı. Vakıfta çalıştığım yıllarda da bedelini yurt dışındaki işçilerden temin ederek iki Mercedes minibüsü vakfa bağış olarak getirdim. Bu minibüsler Ulurmak Nuraniye Kur'an Kursu hizmetlerinde kullanıldı.

Konya Üniversitesi Kampusu 3 fakülte ile öğretime başlamıştı. Öğrencilerin isteği üzerine Edebiyat Fakültesi içerisinde, biri hanımlara ait olmak üzere, iki oda mescit olarak döşendi. Rektörlük burada cuma namazı kılınmasına izin vermedi. Bunun üzerine Kampus Camii gündeme geldi. Rektör Halil Cin'nin müsaadesiyle ve mütevazı bir törenle Kampus Camiinin temeli 1989 da atıldı. Kampusa daha çok fakülteler ve sosyal tesisler yapılacağı düşünülerek camii oldukça büyük tutuldu. Aynı anda 7.000 kişinin birlikte na-

maz kılabileceği büyüklükte bir proje uygulandı.

Tam bu sırada Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı değişimi oldu. Bunun üzerine Rektör Halil Cin bize "camilerden para toplanmayacak" diye koyduğu şartı kaldırdı. Camiinin yapımında İstanbul'dan bir kaç hemşehrımızın bağışları istisna edilirse büyük bağışlar olmadı. Yurt içi ve yurt dışı camilerinden toplanan yardımlarla o büyük inşaat 1995 yılında tamamlandı.

Camii için yurt dışında yardım toplarken Vakfımızın yatılı kız Kur'an kursu olup olmadığı sorulması üzerine M. Fuat Binici Kız Kur'an Kursu inşa edildi. Çok iyi hafıza hanımlar yetişti. Hafızlığını bitiren kızlardan bazılarını Arapçaya başlattım. O sırada Mevlana İmam Hatip Okulumuzdan emekli olan Ali İhsan Yağcı burada temelli bir Arapça eğitimin başladı. Bu çalışma çok verimli oldu. Bunun üzerine ikinci bir bina yapıldı ve tamamen Arapça eğitime tahsis edildi. Bu eğitim benim vakıftan ayrıldığım tarihe kadar devam etti.

Vakıfta 2002-2011 yılları arasında başkan olarak görev yaptım ve 2011 yılında istifa ederek ayrıldım.

Hüseyin ve Mehmet Emin adında iki erkek, Saime ve Ayşe Bekir adında iki kız babası ve 9 torun sahibiyim.

DOSTLARININ VE ARKADAŞLARININ KALEMİNDEN AHMET BALTACI DERVİŞ BİR BABANIN DERVİŞ RUHLU OĞLU AHMET BALTACI BEY İLME ADANMIŞ BİR ÖMÜR

Biz İmam-Hatip nesli, ilk nesil... Hangi cephede neleri kaybettiğimizin farkında olan bir nesildik. Bundan dolayıdır ki kaybettiklerimizin ıstırabı içinde, batmak üzere olan eski ile doğmak üzere olan yeninin kavşak noktasında hep nöbet tutma mevkiindeydik.

Çünkü nice nesiller, nice ilim talipleri medresenin enkazı altında kaldı, medreseleri başlarına çöktü, sarıkları boğazlarına dolandı, kitapları ellerinden alındı, alfabeleri çöpe atıldı, dilleri ve kamusları değişti. Daha nice olumsuzluklarla karşılaştılar. Ama onlar bunların hepsini sineye çekti, ses çıkarmadılar, devlete karşı kıyam etmediler. Çünkü onların geleneğinde devlete karşı gelinmezdi... İsyân etmediler, sineye çektiler, ezildiler, büzüldüler, taşıdıkları mana ve muhteva bakımından hakarete uğradılar. Ama bir uyanış, bir ba'sü ba'del mevtin gerçekleşeceğine hep inandılar. Bu ümidi hiç yitirmediler, hep beklediler, intizar ettiler, intizar ettiler... İmparatorluğun küllerinden nasıl yeni bir devlet doğduysa, Medresenin enkazından öylece yeni bir mektep doğdu. Herhalde beklenen buydu!

Halk bu okullara dört elle sarıldı. Belki her şey yetersizdi ama okumak isteyenlerde ve bu çileli davayı omuzlayarak okutmak isteyen hocalarda güçlü bir azim vardı. Analar-babalar, hep seferber olmuşlardı. Hocalar yeniden gayret kuşağını kuşandı, kaybettiği oyuncağını bulan çocuklar gibi sevindiler, işlerine ümitle, coşkuyla sarıldılar. Bu saf, bu berrak köy çocuklarını eğitmeye

koyuldular, eğittiler de... Tıkış-tıkış sınıflar, tavan arasına sıkışan körpe dimağlar hep okumak istiyordu, gayretler buna yönelikti. Bayrağı sonraki nesillere devrettiler. İlimin sancağı asla sernigün olmadı.

İşte hakkında söz söyleme cürretinde bulunduğum Ahmet Baltacı, bu ilk neslin öncülerinden, serdarlarındandı.

Modern dünyada ahlaki ve insani değer yargılarının sıfırlandığı günümüzde, bilginin ve bilge insanın itibarı da sıfırlanıyor, İlim ve irfan değer erozyonuna uğruyor. Evet bilgi kutsallaşmasın, isteyenler ona kolaylıkla ulaşabilsin ama büsbütün de iptizale uğramasın, ayaklar altına saçılmasın, asli değerini korusun! İlim erbabının da bir değeri olsun! İlim talipleri istihkar edilmesin!

Günümüzde bunları korumak, yerli-yerinde tutmak ne kadar zordur! Bu zorluğu yenmeye çalışan, Türkiye'yi dönüştürmeye çalışan kadro, bahsi geçen irfan yuvasında filizlenmeye başladı. Bu filizler giderek büyüdü, gelişti. Ülke ve dini konularında söz ve fikir sahibi oldu...

Ahmet Baltacı Bey bu sessiz ve sakin tavrıyla bir neslin sembol isimlerinden, serdengeçtilerinden biridir. Eski ile yeniyi, mazi ile atiyi bir potada eritip yeniden şekillendiren bir ahlaki şahsiyettir.

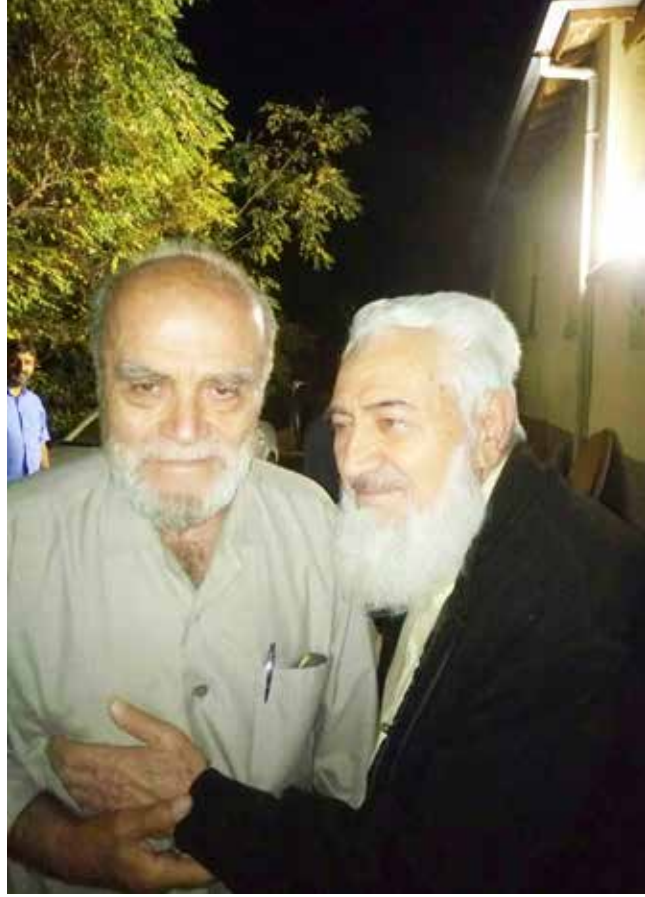
Bilginin ve diğer manevi değerlerin sekülerleştiği bir dünyadan ve buna direnen bir nesilden bahsediyoruz. Cemiyet, bir hüday-ı nabit gibi yetişen bu serdengeçti neslin henüz pek farkına varmasa da, o ne-

sil miadını doldurdu, hizmet süresini tamamladı ve geriye küçümsenmeyecek bir eser bıraktı. Hocalarından tevarüs ettikleri gayret ve himmetle ilim abidesini yükseltmeye çalıştılar.

Ahmet Baltacı, Konya İmam-Hatip nesli içinde, Diyanetin kalbinde ilk görev alanlardan biridir. Herkesin gıpta ile baktığı Yüksek Din Kurulu Üyeliğine çok erken yaşlarda seçildi. Şartların elverdiği ölçüde Diyanetin şahsiyet-i maneviyesine hâlel getirmeyecek çalışmalarda bulundu.

Baltacı Hoca gerçekten bir kabiliyet, iyi bir dost, âlicenap bir arkadaşdır. Hafız-ı Kur'andır. Bugün bu yaşta bile, cüz mukabelesi okuyacak kadar sağlam hafız, genç talebelere ders okutacak kadar zinde ve hizmet ehlidir.

Edasıyla, sedasıyla okul korosunun aranan simasıydı. O, bu fitri kabiliyetleriyle emsalleri arasında temayüz etmişti. İlerlemiş yaşına rağmen hizmet sahasından çekilmeyen bir feragat örneği, isteyenlere, her ortamda bildiklerini öğretmeye çalışan bir muallimdir. Emekli olduktan sonra çağrıya uyarak, Konya Eğitim Merkezi Müdürlüğünü deruhte etti. Yüksek ilmi seviyedeki öğrencilerle haşr-ü neşr olarak talebe yetiştirdi, birkaç nesil mezun ederek emekli oldu. Bu gayret, bu fedakârlık ilk nesillerin bir özelliği idi. Bu anlayış, onlara önceki nesillerden kalmış bir mirastı sanki... Konya'nın soğuk kış günlerinde Mescitlerin kuytu köşelerinde inzivaya çekilen derviş sadakatiyle, dizlerinde post, önlerinde rahle, ellerinde kitap, yamı başlarında içinde küle gömülmüş bir-iki köz bulunan mangal... Sanki gizli bir ruhani güç onları buna mecbur ediyordu. Filhakika bu çileden onların dünyalık hiçbir nasipleri yoktu... Tamamen hasbi bir görevdi bu onlar için... Etraflarına birikmiş on beş-yirmi talebe,

geleceğin mektebine hazırlanıyorlardı. Okuyanın da, okutanın da geleceğin kendilerine ne hazırladığından habersiz olduğu, sade karnı değil, ruhları da aç bu din sevdalıları, bazı hocaların ikaz ve delaletiyle yeni açılan İmam-Hatip Okullarının müstakbel talebeliğine hazırlanıyorlardı.

Ahmet Baltacı Bey de Hocası Nasır Efendinin delaletiyle ilklerin arasına katılmıştı. O günlerde bu mahviyetkâr insanlar, çeşitli sebeplerle derse gelmeyen, gelemeyen talebeleriyle meşgul olur, arar-sorular, sıkıntılarını giderirlerdi... Keşke bu anlayışı bugün de devam ettirecek bir sistem geliştirilebilseydi... İmam-Hatip Okullarını besleyecek olan ocak, yine meçhul bir güç tarafından öldürücü bir rekabetle berhava edildi. Sonra, halk tarafından üzerine titrenen iki ocak ta akamete

uğradı. Yapılan iyileştirici girişimler, ihtilafı bertaraf edemedi, her iki müessese de kaybetti.

Bu neslin güzide simalarından biri olan Ahmet Baltacı, sıradan biri değil, gerçek öncülerdendir. İslami ilim geleneğinin düşe-kalka bugünlere gelmesinde onun emek, gayret ve himmetleri vardır... Adeta karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya çalışan sonraki nesillere öncülük etmiştir. Sırf bunun için küşe-i uzlete çekildikten sonra diyanetteki hizmetlerine, Eğitim Merkezi Müdürlüğüne geri döndü ve hey'et-i tedrisiyyede yer alarak Medrese geleneğini sürdürdü.

Ahmet Baltacı, zikri de, fikri de, bozulmamış saf bir köy çocuğuydu. Köyden şehre, babaları onları sırf dindar yetişkinler diye zahmeti göze alarak getirmişti. Babaları oğullarının hafız olmasını istiyordu. Nitekim bu çocuklar, Bulgur Tekkesinde Çimilli Hakkı Hocanın rahle-i tedrisinde hıfzlarını ikmal ettiler. Amma onların taliinde daha başka şeyler

vardı. Kader onların yolunu, yeni açılan İmam-Hatip Okuluna yönlendirdi, bu bir nasipti. İstikbal endişesi taşımayan bu çocukların önlerini görmek gibi bir telaşları da yoktu. Meçhule giden bir gemi gibi, hangi limana demir atacaklarını bilme endişesi olmadan iller arasına katılmışlardı. Mukadderat onlara güzel şeyler hazırlıyordu. Kırsal kesimden büyük şehrin varoşlarına akın eden bu bakir zekâlar, yeni bir dini hareketin ve uyanışın habercileri oldular... Beklenen ve özlenen şey, yavaş-yavaş gerçekleşiyordu.

Olayları ve gelişmeleri bugünkü şartlar muvacehesinde ifade etmekte güçlük çekiyorum. O günden bugüne nice olumlu ve olumsuz hadiseler yaşandı. O gün problem sayılan ve Müslümanları tedirgin eden nice ağır şartlar ve imtihanlar, çok şükür İslam'ın lehine gelişti. Uğruna mücadele verdiğimiz nice hedefler gerçekleşti.

Altmış-yetmiş sene önce, bizi nelerin beklediğini elbette bilemez-

dik. Ama yoldaki işaretlerin hangi istikameti gösterdiğini elbette anlayan, algılayanlar vardı. O zamanki hay-u huy içinde biz bazı şeylerin farkına varmasak ta farkına varanlar mevcuttu. Her halde bir Hayretin Karaman, bir Ahmet Baltacı, bir Ali Osman Koçkuzu ve bir Mustafa Uzunpostacı ve daha nicelerini kendi inşa tezgâhlarında, kırıp-dökmeden, ufak dokunuşlarla yoğuran birkaç serdengeçti vardı... Türkiye’de bugün bu manevi değişimi sağlayan bu kutlu nesil onların emeğinin mahsulü ve eseri idi. Keşke bunların izleri takip edilebilseydi. Bugün İmam-Hatip neslinin eksigi, ‘böyle ruhi ve deruni cepheyi inşa edecek mükteda bihlerin yokluğudur’ diye düşünüyorum.

Ahmet Baltacı ve emsali arkadaşlar, böyle mutlu bir geleceğin habercisi gibi geliyor bana! Hepsisi de hakka yürümüş hocalarımız, o yıllarda bizlere bazı sorumluluklar yüklüyordu. Belki küçük kardeşlerimiz bu ağır yükün, bu büyük sorumluluğun farkında değillerdi ama; ağabeyler, onların yürek yakan ikazlarının ve uyarılarının farkındaydılar. Ve Ahmet Baltacı kardeşimiz, talebelik günlerinden beri o vakur ve sakin duruşuyla böyle bir sorumluluğun farkındaydı ve bu farkındalığı hayatıyla, duruşuyla, çalışma azmiyle gösterdi. Allah, sayini meşkûr etsin!

Kendilerini rahmetle yâd ettiğimiz değerli hocalarımız -hepsi değilse de bir kısmı- gerçekten müsteid talebelerini özel bir ihtimamla sarıp-sarmalamışlar, onları kendi manevi himayelerinde eğiterek, hamil oldukları emaneti, genç öğrencilerine aktarmışlardır. Ne kadar âlice- nap insanlardı onlar! Kendileri nice mahrumiyetlere katlandıkları halde, inandıkları davadan ödün vermeden emaneti taşımışlardı. Kanaatimce Ahmet Baltacı kardeşimiz, böyle ulvi bir nasibin sahibidir!

Daha önce bir nebze bahsettiğimiz gibi, Hocası Nasır Efendi, onun elinden tuttu ve ne getireceği belli olmayan İmam-Hatip Okuluna kaydını yaptırdı. Dolayısıyla o ilk yola koyulanlardan oldu ve onların hepsi de emeklerinin, hasbi ve mahviyetkar gayretlerinin semeresini gördüler. Hala hizmete yüksünmeden koşanların bahtiyarlığının sebebi ben- ce budur. Çoğu hala eser vermeye devam ediyor. Baltacı hocamız da yazarak değil, geleneği sürdürerek hizmete devam ediyor!

Ahmet Baltacı, eser verecek çapta bir birikime sahip olmasına rağmen o, okumaktan ve okutmaktan yazmaya zaman ayıramıyor, bazı büyükler gibi kâinat kitabını okurken yazmaya vakit bulamıyor.

Ben, daha ziyade onun yetiştirdiği fikri zeminin, onu yetiştiren misyonun önemi üzerinde durulmasını tavsiye ederim... Çünkü bu ilk nesiller, belki ilk günlerde, niye bu okula geldiklerinin şuurunda değillerdi. Yangın yerinden çıkmış bu çoğu köylü, kılık-kıyafet yoksunu kalabalığın içinde nice cevherlerin yetişebileceğini de kimse kestiremezdi. Ama müteakip senelerde, özellikle büyük mabetlerin kürsi ve minberlerinde, o güne kadar görülmemiş ve işitilmemiş vaaz ve hutbelerin hazırlanışı, cemaate arzedilişi, Cuma günleri selâtin camilerin öğrenciler tarafından doldurulması ve talebelerin caddelerden geçerken halkın alaka ve sevgisi, öncülere bir şeyler söylüyordu. Yetişkin öğrenciler, bu sevgi halesini anlamakta gecikmediler.

O günlere kadar Doğu ve Batıda yazılmış ne kadar fikri ve felsefi eser varsa, günlük harçlıklarımızdan keserek biriktirdiğimiz paralarla erişebildiklerimizi kitapçılardan temin ederek okur, arkadan gelen, merakla bizi takip edenlere de tavsiye ederdik. O eserleri okuyanlar, anlamakta zorlandıkları lügatler ve söz-

lerden oluşan fikri insicamı, tenefüslerde öncü ağabeylerine sorarlardı. Yazdıklarım bir fanteziden ibaret sanılmasın ya da konuyu abarttığım düşünülmesin. Okulların oturmaya başladığı o günlerde, böyle bir gelenek de oluşuyordu. Yetişkin talebelerin başına, tenefüslerde kendiliğinden böyle tabii guruplar toplanıyordu. Etrafında toplanılan büyük talebelerden biri de Ahmet Baltacı'ydı. Çünkü o da diğer çalışkan öğrenciler gibi, her karne döneminde iftihar listesine geçer, okulun şeref tablosunda yerini alırdı. Bu tür kabiliyetli talebelerin herkes tarafından tanınması sadece camilerdeki mesleki tatbikatlarla değil, daha çok çalışkanlığıyla temayüz eden öğrencilerin iftihar listesinde isminin ve resminin dikkatlere sunulması yoluyla idi.

Ahmet Baltacı Bey de, bu listenin müdaviimlerindendi. Ayrıca Okul Aile Birliği tarafından sömesirlerde ya da yaz tatillerinin başında iftihara geçen çalışkan öğrenciler özel otobüslerle Türkiye turuna çıkarılırdı. Başlarında Okul İdarecileri ve Hocalar olmak üzere yapılan bu seyahatler, öğrencilerin bilgi ve gör-

gülerini artırmaya matuf gayretlerdi. Gidilen illerde mesleki tatbikatlar yapılır, hutbeler irad edilir, vaazlar verilir, sesi-edası güzel olan öğrenciler Ezan ve Ku'ran tilavetiyle gönülleri fethederdi. Aklımda kaldığına göre; heyet iftihara geçen öğrencileri, Ankara, İstanbul, Bursa, Kayseri, Gaziantep, Adana, Sivas ve Afyonkarahisar gibi vilayetlere götürdü. İmam-Hatip Okulu bulunan bu illerin öğrencileri de Konya'ya gelmişler ve hoş bir kaynaşma olmuştu. Keşke şimdilerde de bu tür kaynaşma-tanışma vesileleri ihdas edilse de bu eski gelenek devam ettirilse, ne iyi olurdu!

Maksadımız okul hatıratı yazmak değil, bu güzel ve ufuk açıcı uygulamayı, bu vesileyle bugün her biri birden fazla dernek ve vakfın güdümünde olduğu bilinen bu müesseselerin bugünkü güdücülerinin gözlerine sokmanın yanında kadim dostum, değerli insan, derviş bir babanın derviş ruhlu oğlu Ahmet Baltacı hocamızın nasıl bir kişilik olduğunu tanıtmaya çalışmaktır.

Rabbim ömrünü müzded eylesin! Âmin...